

BAUMANN

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 19 marca 2009 r.*

W sprawie C-309/07

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Niemcy) postanowieniem z dnia 13 czerwca 2007 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 5 lipca 2007 r., w postępowaniu:

Baumann GmbH

przeciwko

Land Hessen,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, M. Ilešič, A. Borg Barthet, E. Levits i J.J. Kasel (sprawozdawca), sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: M. Poiares Maduro,
sekretarz: K. Sztranc-Sławiczek, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 września 2008 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu Baumann GmbH przez L. Liebenaua oraz M. Stephaniego, Rechtsanwälte,

- w imieniu Land Hessen przez H. Nebela, działającego w charakterze pełnomocnika,

- w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez F. Erlbachera oraz M. Vollkommer, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy z jednej strony wykładni art. 5 ust. 3 dyrektywy Rady 85/73/EWG z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie finansowania badań i kontroli weterynaryjnych objętych dyrektywami 89/662/EWG, 90/425/EWG, 90/675/EWG i 91/496/EWG (Dz.U. L 32, s. 14), zmienionej i objętej konsolidacją dokonaną dyrektywą Rady 96/43/WE z dnia 26 czerwca 1996 r. (Dz.U. L 162, s. 1) (zwanej dalej „dyrektywą 85/73”), a z drugiej strony wykładni pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do tejże dyrektywy.

- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy Baumann GmbH (zwaną dalej „spółką Baumann”) i Land Hessen w przedmiocie obliczania opłat należnych z tytułu badań i kontroli weterynaryjnych świeżego mięsa.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Artykuł 1 dyrektywy 85/73 przewiduje:

„Państwa członkowskie zapewniają, zgodnie z ustaleniami przewidzianymi w załączniku A, pobieranie opłaty wspólnotowej w celu pokrycia kosztów badań i kontroli produktów wymienionych w tym załączniku, włącznie z badaniami i kontrolami, które mają na celu zapewnienie ochrony zwierząt w rzeźniach, zgodnie z wymaganiami dyrektywy 93/119/EWG”.

4 Zgodnie z art. 5 ust. 1, 3 i 4 wspomnianej dyrektywy:

„1. Opłaty wspólnotowe ustala się na poziomie, który umożliwia pokrycie kosztów poniesionych przez właściwe władze z tytułu:

- kosztów wynagrodzeń i kosztów ubezpieczeń społecznych stanowiących część kosztów wykonania badania,

- kosztów administracyjnych związanych z wykonywaniem kontroli i badań, które mogą zawierać koszty stażu inspektorów,

w celu wykonania kontroli i badań określonych w art. 1, 2 i 3.

[...]

3. Państwa członkowskie upoważnione są do pobierania kwot wyższych niż poziomy opłat wspólnotowych, z zastrzeżeniem, że cała opłata pobrana przez każde państwo członkowskie nie jest wyższa od faktycznego kosztu badań.

4. Bez uszczerbku dla wyboru właściwych władz upoważnionych do pobierania opłat wspólnotowych te opłaty wspólnotowe zastępują każdą inną opłatę lub należność za badanie sanitarne pobraną przez władze krajowe, regionalne lub lokalne państw członkowskich za badania i kontrole określone w art. 1, 2 i 3 oraz ich certyfikację.

Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla państw członkowskich do pobierania opłat na walkę z epizootiami i chorobami enzootycznymi”.

⁵ W pkt 1 rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 ustalono kwoty ryczałtowe dla kosztów badań związanych z ubojem. Szczegółowe zasady finansowania kontroli i badań związane z przeprowadzaniem rozbioru zostały określone w pkt 2 tego rozdziału. Zgodnie z pkt 4 lit. a) i b) rozdziału I:

„W celu pokrycia podwyższonych kosztów państwa członkowskie mogą:

- a) dla danego zakładu zwiększyć kwoty ryczałtowe przewidziane w pkt 1 i 2 lit. a).

Warunki, które należy spełnić, oprócz przewidzianych w pkt 5 lit. a), mogą być następujące:

[...]

- zwiększenie kosztów spowodowane wydłużonym czasem [...] [nietypowymi godzinami] przemieszczania,

- straty czasowe spowodowane częstymi zmianami godzin uboju, niezależnymi od personelu przeprowadzającego badanie,

[...]

- badanie zwierząt, które są zabijane poza normalnymi godzinami uboju na wniosek właściciela.

Kwota wzrostu osiowego poziomu ryczałtowej opłaty zależy od poziomu kosztów do pokrycia;

b) lub nakładać specjalne opłaty pokrywając[e] faktyczne koszty”.

Uregulowania krajowe

- 6 Jak wynika z postanowienia odsyłającego, dyrektywa 85/73 została transponowana do prawa niemieckiego po części przez przepisy wydane przez władze federalne, a po części w drodze przepisów przyjętych przez Länder.
- 7 Ustawodawca Landu Hessen, na podstawie ustawy o kosztach kontroli weterynaryjnej (Veterinärkontroll-Kostengesetz) z dnia 3 listopada 1998 r. (GVBl. 1998 I, s. 414), wprowadzającej niektóre przepisy ustawodawstwa federalnego, wydał rozporządzenie w sprawie kosztów w administracji w dziedzinie podlegającej Verwaltungskostenordnung für den Geschäftsbereich des Ministeriums für Umwelt, ländlichen Raum und Verbraucherschutz (ministerstwu środowiska, obszarów wiejskich i ochrony konsumentów) z dnia 16 grudnia 2003 r. (GVBl. 2003 I, s. 362, zwane dalej „VwKostO-MULV”), jak również Änderungsverordnung (rozporządzenie zmieniające) z dnia 31 stycznia 2005 r. (GVBl. 2005 I, s. 74).
- 8 Zgodnie z art. 4 ust. 6 ustawy o kosztach kontroli weterynaryjnej zakłady, w których dokonuje się uboju co najmniej 1500 zwierząt miesięcznie, są uważane za „wielkie zakłady” („Großbetriebe”) i podlegają szczególnym opłatom zależnym od kosztów kontroli.

9 Zgodnie z art. 5 tej ustawy:

„Zwiększenie opłaty może mieć miejsce w odniesieniu do czynności administracyjnych wykonywanych na specyficzny wniosek poza normalnymi godzinami uboju. Dopuszczalne jest naliczenie dodatkowych specjalnych opłat pobieranych w związku z przeprowadzeniem czynności administracyjnych poza normalnymi godzinami uboju. Normalnymi godzinami uboju są okresy:

— w odniesieniu do wielkich zakładów — między godziną 6.00 a 18.00 w dni robocze i między godziną 6.00 a 15.00 w soboty;

— w odniesieniu do innych zakładów — między godziną 7.00 a 18.00 w dni robocze i między godziną 7.00 a 15.00 w soboty”.

10 Zdaniem sądu krajowego VwKostO-MULV przewiduje dla każdej z tych dwóch kategorii zakładów degresywne stawki dla różnych gatunków zabitych zwierząt, nie uwzględniając w pełni systematyki i struktury pkt 1 rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73.

11 Zgodnie z VwKostO-MULV zwiększenie opłat przewidziane w art. 5 ustawy o kosztach weterynaryjnych wynosi 25% w stosunku do opłat należnych w normalnych okolicznościach.

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

- 12 Jak wynika z akt przekazanych Trybunałowi, spór dotyczy wezwań do zapłaty sformułowanych przez Land Hessen, dotyczących opłat należnych z tytułu badań i kontroli weterynaryjnych świeżego mięsa w pomieszczeniach należących do spółki Baumann. Uznając przepisy Land Hessen ustanawiające stawki opłat za niegodne ze wspólnotowym prawem wtórnym, spółka Baumann wniosła skargę do Verwaltungsgericht Darmstadt. Wyrokiem z dnia 6 lipca 2006 r. ten ostatni uwzględnił wnioski tej spółki i stwierdził, że VwKostO-MULV nie stanowi odpowiedniej podstawy uprawnienia Land Hessen do odstąpienia, na niekorzyść podmiotów gospodarczych, od ryczałtowych stawek opłat przewidzianych w pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73.
- 13 Land Hessen wniósł apelację od wspomnianego wyroku do Hessischer Verwaltungsgerichtshof, który uznając, że rozstrzygnięcie sprawy zależy od wykładni dyrektywy 85/73, postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
- „1) Czy ustawodawca krajowy, korzystając z określonej w art. 5 ust. 3 dyrektywy [85/73] oraz w pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do tej dyrektywy możliwości zwiększenia kwot ryczałtowych dla danych zakładów w celu pokrycia zwiększonych kosztów oraz z określonej w pkt 4 lit. b) możliwości pobierania specjalnych opłat pokrywających rzeczywiście poniesione koszty, jest ściśle związany strukturą opłat przewidzianą w pkt 1 i pkt 2 lit. a) rozdziału I załącznika A (podział na gatunki zwierząt, zwierzęta młode i dorosłe, ze względu na wagę tuszy itd.), czy też przy ustalaniu stawek opłat może on zróżnicować ich wysokość między kontrolami uboju zwierząt w wielkich zakładach a innymi kontrolami, a ponadto, w ramach tych dwóch grup, dokonać ustalenia degresywnej stawki opłaty w zależności od liczby dokonanych ubojów niektórych rodzajów zwierząt, wyłącznie pod warunkiem, że odpowiada to faktycznym kosztom tychże działań?

- 2) Czy ustawodawca krajowy może na podstawie wspomnianych powyżej przepisów dotyczących uboju dokonywanego na wniosek właściciela poza normalnymi godzinami uboju nałożyć procentowy dodatek do opłat pobieranych za badanie w normalnych godzinach uboju, jeżeli to zwiększenie odpowiada rzeczywiście poniesionym kosztom dodatkowym, czy też koszty te powinny być zawarte w (zwiększonej) opłacie ryczałtowej dla wszystkich podmiotów gospodarczych zobowiązanych do wniesienia opłaty?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

- 14 Chcąc udzielić odpowiedzi na pytanie pierwsze, należy rozróżnić uprawnienie przyznane państwom członkowskim w pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 i uprawnienie przewidziane w jego pkt 4 lit. b).
- 15 W odniesieniu do pierwszego z powyższych dwóch przepisów należy podnieść, że upoważnia on państwa członkowskie w celu pokrycia kosztów wyższych od kosztów przewidzianych w dyrektywie 85/73 do zwiększenia „dla danego zakładu kwot ryczałtowych” przewidzianych w pkt 1 i pkt 2 lit. a) rozdziału I załącznika A.
- 16 W tym zakresie należy stwierdzić z jednej strony, iż z treści pkt 4 lit. a) wynika, że przepis ten znajduje zastosowanie jedynie w odniesieniu do „danego” zakładu, w związku z czym państwo członkowskie nie może z niego korzystać w różnych przypadkach i nie może wprowadzić na podstawie takiego przepisu podziału zakładów na kategorie, tak jak w niniejszej sprawie, stosownie do ich wielkości.

- 17 Wykładnia taka znajduje potwierdzenie w wykazie warunków, które mogą uzasadniać zastosowanie omawianego zwiększenia, zawartym w pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73, które to warunki z jednej strony odnoszą się wszystkie do specyficznych elementów umożliwiających odróżnienie danego zakładu od innych, a z drugiej strony podlegają kontroli sądowej (zob. podobnie wyrok z dnia 9 września 1999 r. w sprawie C-374/97 Feyrer, Rec. s. I-5153, pkt 26, 27).
- 18 Poza tym w zakresie, w jakim pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A odnosi się w sposób wyraźny do kwot ryczałtowych określonych w pkt 1 i pkt 2 lit. a) tego rozdziału, zwiększenie, którego mogą dokonać państwa członkowskie, stosując wspomniany pkt 4, może dotyczyć jedynie kwot ryczałtowych i powinno uwzględniać ich systematykę i strukturę.
- 19 W związku z powyższym państwo członkowskie nie może w oparciu o pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 pobierać opłaty, której stawka jest zróżnicowana w zależności od wielkości zakładu i liczby zabijanych zwierząt.
- 20 W odniesieniu do pkt 4 lit. b) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 należy przypomnieć, że przepis ten przyznaje państwom członkowskim uprawnienie, z którego mogą one korzystać w sposób ogólny i dowolny, pod warunkiem jedynie, że opłata nie przekracza faktycznych rzeczywiście poniesionych kosztów (zob. ww. wyrok Feyrer, pkt 27).
- 21 Z drugiej strony opłata pobierana na podstawie tego przepisu nie może mieć postaci kwoty ryczałtowej (zob. podobnie wydany w tym samym dniu wyrok w sprawie C-270/07 Komisja przeciwko Niemcom, opublikowany w niniejszym Zbiorze, s. I-1983, pkt 32).
- 22 Zważywszy, iż odwołanie się do rzeczywiście poniesionych kosztów stanowi jedyny warunek, jaki musi zostać spełniony przez państwa członkowskie, te ostatnie mogą na podstawie pkt 4 lit. b) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 zmieniać wysokość

opłaty stosownie do wielkości zakładu i w zależności od liczby zabitych zwierząt jedynie w sytuacji, gdy zostanie stwierdzone, że elementy te mają rzeczywisty wpływ na wspomniane koszty.

23 Do sądu krajowego należy ustalenie, czy istnieje tego rodzaju związek pomiędzy z jednej strony wielkością ubojni i liczbą zabitych zwierząt, a z drugiej strony rzeczywistymi kosztami poniesionymi w związku z przeprowadzaniem badań i kontroli weterynaryjnych przewidzianych przez właściwe przepisy prawa wspólnotowego.

24 W świetle powyższych rozważań na pytanie pierwsze należy odpowiedzieć w następujący sposób:

- punkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 należy interpretować w ten sposób, że nie uprawnia on państw członkowskich do odstąpienia od struktury opłat przewidzianej w pkt 1 i pkt 2 lit. a) rozdziału I załącznika A i pobierania opłaty, której wysokość jest zróżnicowana stosownie do wielkości zakładów i zostaje ustalona degresywnie w zależności od liczby zabitych zwierząt, z podziałem na rodzaje zwierząt;
- punkt 4 lit. b) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie jest zobowiązane przestrzegać struktury opłat przewidzianej w pkt 1 i 2 tego rozdziału i może pobierać opłatę, której stawka jest zróżnicowana w zależności od wielkości zakładu i liczby zabitych zwierząt, z podziałem na rodzaje zwierząt, gdy zostanie stwierdzone, że elementy te mają realny wpływ na koszty rzeczywiście poniesione w związku z przeprowadzaniem badań i kontroli weterynaryjnych przewidzianych przez właściwe przepisy prawa wspólnotowego.

W przedmiocie pytania drugiego

- 25 Poprzez pytanie drugie sąd krajowy zmierza w istocie do ustalenia, czy pkt 4 lit. a) i b) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może w związku z badaniem zwierząt, których ubój na wniosek właściciela ma miejsce poza normalnymi godzinami uboju, nałożyć „procentowy dodatek” do opłat pobieranych w zwyczajnych okolicznościach za badanie zwierząt, jeżeli zwiększenie to odpowiada rzeczywiście poniesionym kosztom.
- 26 Aby udzielić odpowiedzi na powyższe pytanie, należy również rozróżnić uprawnienie przyznane państwom członkowskim w pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 i uprawnienie przewidziane w pkt 4 lit. b).
- 27 Jeśli chodzi o pierwszy z powyższych dwóch przepisów należy przypomnieć, iż uprawnia on państwa członkowskie do zwiększenia kwoty ryczałtowej jedynie dla danego zakładu, co uniemożliwia tym ostatnim ogólne zwiększenie kwoty ryczałtowej, która musi zostać wpłacona przez wszystkie podmioty gospodarcze.
- 28 Należy dodać, że biorąc pod uwagę fakt, iż pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 odnosi się do kwoty „zwiększeń” ryczałtów, państwa członkowskie mogą w danym przypadku dokonać w tym samym czasie wielu zwiększeń, nie mając jednocześnie możliwości dokonania tego rodzaju ogólnego zwiększenia kwoty ryczałtowej.
- 29 Zważywszy, iż warunki takiego zwiększenia zostały w sposób wyraźny zdefiniowane w pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73, nie można uznać, iż zwiększenie to stanowi specjalną opłatę w rozumieniu wyroku z dnia 30 maja 2002 r. w sprawach połączonych C-284/00 i C-288/00 *Stratmann i Fleischversorgung Neuss*,

Rec. s. I-4611, która byłaby dodatkiem do opłaty wspólnotowej służącym pokryciu niektórych kosztów poniesionych z tytułu środków badań i kontroli, które nie mają zastosowania we wszystkich przypadkach.

30 Aby tego rodzaju zwiększenie było zgodne z przepisami dyrektywy 85/73, musi ono jednak odpowiadać kosztom dodatkowym, które mają zostać pokryte.

31 Jeśli chodzi o zwiększenie kosztów, które może wiązać się z badaniem zwierząt, których ubój, na żądanie właściciela, ma miejsce poza normalnymi godzinami uboju, należy zauważyć, że jednym z elementów, które mogą wpłynąć na zwiększenie tych kosztów, są bez wątpienia koszty wynagrodzenia związane z kwotami wypłaconymi z tytułu pracy — w tym przypadku w godzinach nadliczbowych — osób przeprowadzających te kontrole poza normalnymi godzinami ich pracy.

32 Do sądu krajowego należy zbadanie, czy w zawisłej przed nim sprawie dodatkowa kwota, odpowiadająca 25% wysokości kwot ryczałtowych przewidzianych w pkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73, stanowi wartość ryczałtową odpowiadającą dodatkowym kosztom związanym z badaniem zwierząt, których ubój, na żądanie właściciela, ma miejsce poza normalnymi godzinami uboju.

33 W odniesieniu do drugiego z powyższych przepisów, to jest pkt 4 lit. b) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73, należy przypomnieć, że z pkt 20 niniejszego wyroku wynika, że przepis ten przyznaje państwowemu członkowskim uprawnienie, z którego mogą one korzystać w sposób ogólny i dowolny, pod warunkiem jedynie, że opłata nie przekracza faktycznych rzeczywiście poniesionych kosztów.

34 Należy ponadto przypomnieć, że jak wynika z pkt 31 ww. wyroku w sprawie Komisja przeciwko Niemcom, opłata pobierana na podstawie tego przepisu nie może mieć

postaci ryczałtu, jako że jej całkowita kwota może być zróżnicowana w zależności od kosztów, jakie rzeczywiście poniósł dany organ państwowy w związku z badaniami i kontrolami weterynaryjnymi w danym zakładzie.

35 W związku z powyższym, mimo że pkt 4 lit. b) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 nie odnosi się do „danego zakładu”, całkowita kwota opłaty należnej od każdego zakładu może być w poszczególnych przypadkach różna.

36 Zważywszy, iż nie można wykluczyć, że badanie zwierząt, których ubój na wniosek właściciela ma miejsce poza normalnymi godzinami uboju, wiąże się z dodatkowymi kosztami poniesionymi przez właściwy organ, przede wszystkim w postaci kosztów wynagrodzenia, do sądu krajowego należy ustalenie, czy pobrana kwota całkowita odpowiada rzeczywiście poniesionym kosztom.

37 W świetle powyższych rozważań na pytanie drugie należy odpowiedzieć w następujący sposób:

- punkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może w związku z badaniem zwierząt, których ubój, na wniosek właściciela, ma miejsce poza normalnymi godzinami uboju, pobierać „procentowy dodatek” do opłat pobieranych w zwyczajnych okolicznościach za badanie zwierząt, jeśli to zwiększenie stanowi wartość ryczałtową odpowiadającą dodatkowym kosztom, które mają zostać pokryte;
- punkt 4 lit. b) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może w związku z badaniem zwierząt, których ubój, na wniosek właściciela, ma miejsce poza normalnymi godzinami uboju, pobierać „procentowy dodatek” do opłat pobieranych w zwyczajnych

okolicznościach za badanie zwierząt, jeśli to zwiększenie stanowi wartość ryczałtową odpowiadającą dodatkowym, rzeczywiście poniesionym kosztom.

W przedmiocie kosztów

³⁸ Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

- 1) Punkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy Rady 85/73/EWG z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie finansowania badań i kontroli weterynaryjnych objętych dyrektywami 89/662/EWG, 90/425/EWG, 90/675/EWG i 91/496/EWG, zmienionej i objętej konsolidacją dokonaną dyrektywą Rady 96/43/WE z dnia 26 czerwca 1996 r., należy interpretować w ten sposób, że nie uprawnia on państw członkowskich do odstąpienia od struktury opłat przewidzianej w pkt 1 i pkt 2 lit. a) rozdziału I załącznika A i pobierania opłaty, której wysokość jest zróżnicowana stosownie do wielkości zakładów i zostaje ustalona degresywnie w zależności od liczby zabitych zwierząt, z podziałem na rodzaje zwierząt.

Punkt 4 lit. b) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73, zmienionej i objętej konsolidacją dokonaną dyrektywą Rady 96/43, należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie jest zobowiązane przestrzegać struktury opłat przewidzianej w pkt 1 i 2 tego rozdziału i może pobierać opłatę, której stawka jest zróżnicowana w zależności od wielkości zakładu i liczby zabitych zwierząt, z podziałem na rodzaje zwierząt, gdy zostanie stwierdzone, że elementy te mają realny wpływ na koszty rzeczywiście poniesione w związku z przeprowadzaniem badań i kontroli weterynaryjnych przewidzianych przez właściwe przepisy prawa wspólnotowego.

- 2) Punkt 4 lit. a) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73, zmienionej i objętej konsolidacją dokonaną dyrektywą Rady 96/43, należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może w związku z badaniem zwierząt, których ubój, na wniosek właściciela, ma miejsce poza normalnymi godzinami uboju, pobierać „procentowy dodatek” do opłat pobieranych w zwyczajnych okolicznościach za badanie zwierząt, jeśli to zwiększenie stanowi wartość ryczałtową odpowiadającą dodatkowym kosztom, które mają zostać pokryte.

Punkt 4 lit. b) rozdziału I załącznika A do dyrektywy 85/73, zmienionej i objętej konsolidacją dokonaną dyrektywą Rady 96/43, należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie może w związku z badaniem zwierząt, których ubój, na wniosek właściciela, ma miejsce poza normalnymi godzinami uboju, pobierać „procentowy dodatek” do opłat pobieranych w zwyczajnych okolicznościach za badanie zwierząt, jeśli to zwiększenie stanowi wartość ryczałtową odpowiadającą dodatkowym, rzeczywiście poniesionym kosztom.

Podpisy